

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.096/2025/4.

A felperes:

Felperes

cím1.

A felperes képviselője:

Nagy Norbert Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Nagy Norbert ügyvéd)

cím4

Az alperes:

Alperes

cím2

Az alperes képviselője:

Dr. Tamás Olivér Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Tamás Olivér ügyvéd)

cím5

A per tárgya:

társasági határozat hatályon kívül helyezése

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

33.G.41.521/2024/21.

A fellebbezést benyújtó fél:

alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 120.000 (Egyszázhuszezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével hatályon kívül helyezte az alperes keresettel támadott 2024. május 28-án megtartott taggyűlésen meghozott határozatszám számú taggyűlési határozatát, továbbá kötelezte az alperest a felperesnek 15 napon belül 36.000

forint eljárási illetékből és 180.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére.

[2] A határozat indokolásában tényként állapította meg, hogy a felperes 49% mértékű szavazati jogot biztosító részesedéssel tagja az alperesi társaságnak, míg másik tagja 51% mértékű szavazati jogot biztosító részesedéssel társaság tagja. Az alperes társasági szerződésének 8. pontja feljogosítja a taggyűlést, hogy a veszteségek fedezésére a tagok számára pótbefizetést írjon elő, amelynek legmagasabb összegét 5.000.000 forintban, teljesítésének módját pedig pénzbeli hozzájárulásként határozza meg, amely a tagokat törzsbetéteik arányában terheli.

[3] Az alperes ügyvezetőjének a társaság 2023. évi gazdálkodásáról szóló 2024. május 2-i jelentése szerint a társaság árbevételét 67%-kal tudta növelni az anyagi- és személyi jellegű költségek növekedése mellett, de így is veszteséges lett. A jelentés szerint a befektetett összegek értéke 129.185.000 forint, amely ingatlanokban áll, így likviditásuk jelentősen korlátozott, költségek finanszírozására nem használható, a társaságnak 935.000 forint követelése, 6.126.000 forint pénzeszköze van, a rövid lejáratú kötelezettségek 2.169.000 forintot tesznek ki, a 3.000.000 forint jegyzett tőke mellett 125.551.000 forint eredménytartalékkal rendelkezik.

[4] Az alperes a 2023. évi beszámolója szerint a gazdasági évet 3.364.000 forint veszteséggel zárta, a saját tőkéje 139.849.000 forintról 136.000.485 forintra csökkent, míg az előző évi 125.918.000 forint eredménytartalék 125.551.000 forintra változott.

[5] Az alperes a 2024. május 28-án megtartott taggyűlésen a felperes jelenléte és szavazata nélkül meghozott határozatszám számú taggyűlési határozatával a tagok számára 3.363.786 forint pótbefizetés teljesítését rendelte el oly módon, hogy a felperes 1.648.551 forint, míg társaság tagja 1.715.531 forint megfizetésére köteles 30 napon belül.

[6] A határozattervezet indokolása szerint a döntést az tette szükségessé, hogy a 2023. gazdasági év 1.000.000 forint összeget meghaladóan veszteséges lett, az ügyvezetői jelentés szerint a társaság vagyonának 90%-a ingatlanokban van, így a rövidtávú fizetőképessége veszélyben van, amely miatt a gazdasági tevékenység pótbefizetés nélkül nagy eséllyel nem biztosítható.

[7] Az elsőfokú bíróság a határozat jogi indokolásában megállapította, hogy a felperest mint tagot a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:35. §-a szerint megillette a perindítás joga, a keresetindítási határidő pedig a Ptk. 3:36. §-a szerint megtartott. Erre tekintettel a pótbefizetés elrendelésére, annak teljesítési módjára és határidejére vonatkozó határozat jogszabálysértő voltát ebben a körben is azt vizsgálta, hogy volt-e olyan vesztesége az alperesnek, amelynek fedezésére a Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdése szerint pótbefizetési kötelezettséget lehetett jogszerűen előírni figyelemmel arra, hogy az egyéb jogszabályi feltételek fennállása nem volt vitatott.

[8] Abból indult ki, hogy a pótbefizetésre vonatkozó jogszabályi feltételeket szigorúan kell értelmezni, mert a befizetés elmaradásához a Ptk. 3:98. §-a a legsúlyosabb jogkövetkezményt, a tagsági jogviszony megszűnését fűzi. A pótbefizetés taggyűlési határozattal való elrendelésének feltételeit a Kúria a Ptk. korábban hatályban volt 183. § (1) bekezdésével összefüggésben a Gfv.30.183/2023/9. számú precedensértékű ítéletében (a továbbiakban: precedensértékű határozat) már értelmezte, amely értelmezés az azonos tartalmú jogi szabályozás miatt a Ptk. jelenleg hatályos 3:99/A. §-ára is irányadó és amely precedensértékű határozatban kifejtett értelmezéstől való eltérést az elsőfokú bíróság nem látta indokoltnak.

[9] Erre figyelemmel a precedensértékű határozatban foglalt indokokat idézve kiemelte, hogy a pótbefizetés elrendelésére jogszerűen csak akkor kerülhet sor, ha a társaság vagyona, saját tőkéje nem nyújt fedezetet a veszteségeire, amely veszélyezteti az üzleti-gazdasági tevékenység folytatását. Önmagában a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv. tv.) szerinti éves beszámoló mérlegében kimutatott veszteség nem alapozza meg a pótbefizetés elrendelését. A Ptk. 3:183. § (1) bekezdése alapján nemcsak a Ptk. 3:189. § (1) bekezdésében meghatározott esetekben rendelhető el pótbefizetés, hanem abban az esetben is, ha a veszteség mértéke nem éri el a kötelező elrendelés szintjét, de azt a szintet igen, hogy a cég további működéséhez, tevékenysége zavartalan folytatásához szükséges a tagok átmeneti vagyoni hozzájárulása.

[10] A precedensértékű határozat azt is kifejtette, hogy a Ptk. 3:183. § (1) bekezdésében törvényi feltételként megfogalmazott veszteségnek a Számv. tv. 37. §-a szerinti veszteséggel, vagyis az előző üzleti év adózott negatív eredményével való azonosítása megkérdőjelezné a kft. elkülönült vagyonát. Egy-egy üzleti év átmeneti veszteségének taggyűlési határozattal történő finanszírozása elrendelésének lehetősége ellentétes lenne a tagi korlátozott felelősséggel és a pótbefizetés intézményével történő visszaéléshez is vezetne. Ezt az értelmezést támasztja alá a Ptk. 3:88. § (2) bekezdése is – amely a tag részére kifizetés teljesítését a társaság tárgyévi adózott eredménye, illetve szabad eredménytartaléka terhére teszi lehetővé – és amelyből arra lehet következtetni, hogy mindaddig, amíg a társaság rendelkezik olyan szabad eredménytartalékkal, melynek terhére a tagok részére kifizetés lenne teljesíthető, nem állnak fenn a jogszabályi feltételei annak, hogy a tárgyévi negatív adózott eredmény, mint veszteség fedezésére a taggyűlés a tagok számára pótbefizetés teljesítését írja elő.

[11] Az elsőfokú bíróság a precedensértékű határozatból idézett fenti indokok alapján arra a következtetésre jutott, hogy a perben azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesnek van-e tárgyévi adózott eredménye, illetve szabad eredménytartaléka, amelynek terhére a Ptk. 3:88. § (2) bekezdése szerint a tag részére kifizetés teljesíthető.

[12] A felperes nem tette vitássá, hogy az alperes 2023. évi adózott eredménye negatív, így ennek terhére kifizetést nem lehet teljesíteni, az alperes mérlegéből ugyanakkor kiderül, hogy szabad eredménytartaléka 125.551.000 forint, amely az előző évi eredménytartalékhoz képest alig csökkent és sokszorosan meghaladja az alperes 3.000.000 forint jegyzett tőkéjét.

[13] Mindebből az elsőfokú bíróság megállapíthatónak látta, hogy az alperes rendelkezik olyan szabad eredménytartalékkal, amelynek terhére a tagok részére kifizetés lenne teljesíthető, így nem állnak fenn a jogszabályi feltételei a pótbefizetés taggyűlési határozattal való elrendelésének, ezért a támadott határozatot a Ptk. 3:99/A. § rendelkezéseinek megsértése miatt jogszabálysértőnek találta és azt a Ptk. 3:37. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

[14] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes marasztalását az első- és a másodfokú perköltségben; másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítására irányult.

[15] Az elsőfokú döntést azért tartotta megalapozatlannak, mert az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokat tévesen alkalmazta, jogszabálysértő módon tekintette automatikusan irányadónak a Kúria precedensértékű határozatában foglaltakat, a megállapított tényállásból téves, okszerűtlen és iratellenes következtetéseket vont le, mellőzte a kereset elbírálásához szükséges tények vizsgálatát és figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes a tényállításait nem bizonyította.

[16] Az alperes nem értett egyet a precedensértékű határozat elvi tartalmával és az abban kifejtett jogértelmezéssel, ezzel szemben érvelése szerint a pótbefizetés előírása jogszerű volt önmagában amiatt, hogy az alperes társasági szerződése lehetővé tette a pótbefizetés elrendelését és a 2023. gazdasági évet veszteséggel zárta. A precedensértékű határozatban kifejtett és az elsőfokú bíróság által is irányadónak tekintett jogértelmezést egyrészt azért nem tartotta helytállónak, mert álláspontja szerint a társaság tagjai mérlegelhetik, hogy a veszteséget milyen forrásból fedezik: azt eredménytartalékba helyezik, ekként a társaság saját vagyonából kívánják fedezni vagy külső forrásból, pótbefizetés útján. Ennek a kérdésnek az eldöntése a taggyűlésre tartozó olyan gazdasági-, illetve üzleti kérdés, amelynek célszerűsége és okszerűsége a taggyűlési határozat hatályon kívül helyezése iránti perben nem vizsgálható.

[17] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a perbeli esetben a felperes által a társaság alapításakor önként vállalt kötelezettségről volt szó, nem vette továbbá figyelembe, hogy a pótbefizetés nem válik a társaság végleges vagyonává, hanem a tőkehelyzetének rendezését követően a tagok részére visszajár, azaz a veszteség átmeneti finanszírozását teszi lehetővé.

[18] A pótbefizetés – a mellékszolgáltatás mellett – a törzsbetét rendelkezésre bocsátásának általános tagi kötelezettségét töri át, amikor a társasági szerződésben rögzített korlátok mellett a tagok önként vállalják, hogy a törzsbetétjük szolgáltatásán túlmenően is hozzájárulnak a társaság vagyonához, ezért a pótbefizetést nem lehet úgy tekinteni, mintha a tagok finanszíroznák a társaság üzletszerű gazdasági tevékenységét.

[19] Kifogásolta, hogy a precedensértékű határozat és az elsőfokú bíróság is összemosta a pótbefizetés lehetséges (Ptk. 3:99/A. §) és kötelező [Ptk. 3:189. § (2) bekezdés] módját és azok feltételeit. A Ptk. 3:99/A. §-a arról rendelkezik, amikor – mint a perbeli

esetben – a társasági szerződésben a tagok feljogosítják a taggyűlést, hogy a veszteségek fedezésére pótbefizetési kötelezettséget írjon elő részükre. A felperes elismerte, hogy az alperesnél a 2023. gazdasági év veszteséges volt, ennek alapján volt a társaságnak olyan vesztesége, amelynek fedezésére jogszerűen pótbefizetést rendelhetett el. Ilyen esetben a társaság tagjai mérlegelhetik, hogy a veszteséget a társaság saját vagyonából kívánják fedezni vagy külső forrásból pótbefizetés útján. A fentiekhez képest a Ptk. 3:189. § (2) bekezdése arról szól, amikor a társaságnál olyan tőkehiányos állapot merül fel, amelynek folytán kötelező a pótbefizetés elrendelése vagy egyéb törvényi lehetőség választása. A Ptk. 3:99/A. §-a alapján azonban lehetőség van pótbefizetés előírására akkor is, ha nem áll fenn annak kötelező elrendelését szükségessé tevő szélsőséges gazdasági helyzet.

[20] Az elsőfokú ítéletben hivatkozott döntésben az eljáró bíróság a pótbefizetés elrendelésének feltételül határozta meg a társaság fizetőképességének veszélyeztetettségét, amely feltételt a Ptk. 3:99/A. §-a nem tartalmazza, az a Ptk. 3:189. §-ában meghatározott kötelező jellegű pótbefizetés előfeltétele.

[21] Az elsőfokú bíróság a Kúria jogértelmezését átvéve tévesen értelmezte a Ptk. 99/A. §-ában írt veszteség fogalmát, azt jogsértő értelmezéssel egy gazdasági év helyett a társaság teljes élettartamára terjesztette ki, amely szerint mindaddig nem lehetne veszteségről szó, ameddig a társaság bármilyen mértékben is több eszközzel rendelkezik, mint a jegyzett tőkéje. Ez az értelmezés a társaságot ért veszteség fogalmát gyakorlatilag a tagokat ért veszteséggel kívánja azonossá tenni, amely nem feleltethető meg egymásnak. Az elsőfokú bíróság értelmezéséből kiindulva egy társaság mindaddig nem lehetne veszteséges, ameddig fel nem éli a korábbi években megtermelt nyereségét, amely okfejtés egyben azt is jelentené, hogy az adott évben felmerült veszteséget a társaság köteles lenne akár a befektetett eszközeinek értékesítése útján is fedezni. Az ilyen értelmezés mellett gyakorlatilag nem is kerülhetne sor jogszerűen pótbefizetés elrendelésére, mivel a veszteség fedezésére mindig lenne más lehetőség is.

[22] Álláspontja szerint annak van jelentősége, hogy a pótbefizetés a társaság tőkeveszteségének a pótlására szolgáló jogintézmény, a Ptk. valóban nem határozza meg a veszteség fogalmát, de az sem szerepel a jogszabályban és az ahhoz fűzött magyarázatokban, hogy a pótbefizetés célja a saját tőke és a jegyzett tőke közötti egyensúly fenntartása lenne. A Számv. tv. 37. § (2) bekezdése és 40. § (4) bekezdése ezzel szemben meghatározza a veszteséget, amely alatt az előző üzleti év negatív adózott eredményét kell érteni, ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 99/A. §-ának alkalmazásakor a Számv. tv. előbbi előírásait sértő, azzal ellentétes álláspontra helyezkedett. A felperes értelmezése – amely szerint csak a jegyzett tőkében beálló veszteség esetén lehet pótbefizetést elrendelni, ameddig a saját tőke meghaladja a jegyzett tőke összegét, addig erre nincs lehetőség – azért nem helytálló, mert a megelőző év negatív adózott eredménye is tőkeveszteséget jelent, csak nem a jegyzett tőke, hanem a saját tőke veszteségét. A negatív adózott eredmény eredménytartalékba helyezésével a saját tőke összege csökken, így ebben az esetben is tőkeveszteséget szenved el a társaság, amely veszteség fedezésére elrendelhető pótbefizetés.

[23] Az elsőfokú bíróság jogértelmezése sérti a Ptk. 3:88. §-át is, amely nincs összefüggésben a Ptk. 3:99/A. §-ával. A Ptk. 3:88. § (2) bekezdése csupán azt tartalmazza, hogy a tagok számára kifizetés a szabad eredménytartalék terhére eszközölhető, e rendelkezés a jegyzett tőke védelmét írja elő, az elsőfokú bíróság által neki tulajdonított fordított

jelentéstartalommal nem bír, mert az a körülmény, hogy a társaság a korábbi évekből rendelkezik osztalék-kifizetéshez felhasználható eredménytartalékkal, nem jelenti azt, hogy ez a vagyonelem valóban elkölthető likvid eszközként a társaság rendelkezésére áll.

[24] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tekinthette volna automatikusan irányadónak a precedensértékű határozatban kifejtett jogértelmezést, mert az annak alapjául szolgáló tényállástól a jelen per tényállása részben eltér. A perbeli esetben – ahogy az az ügyvezetői jelentésből és a taggyűlési jegyzőkönyvből megállapítható – a taggyűlés a pótbefizetés elrendelését nem önmagában az éves beszámolóban kimutatott veszteség tényére alapította, hanem mérlegelési körbe vonta a társaság vagyoni helyzetét, annak várható alakulását, az alperes likviditását és ezzel összefüggésben a gazdasági tevékenységének esetleges veszélyeztetettségét.

[25] Amennyiben az alperes tőkehelyzetét és fizetőképességét a perben valóban vizsgálni kellene, akkor ennek során nem lehetett volna pusztán a mérlegben rögzített számadatokból kiindulni, hanem meg kellett volna vizsgálni a társaság pontos vagyoni helyzetét, a tőkeelemek jellegét, összetételét, mert egy társaság fizetőképességének és annak veszélyeztetettségének megállapítása a vagyoni helyzetének komplex vizsgálatát igénylő bizonyítási kérdés, illetve szakkérdés. Ezt támasztja alá, hogy a felszámolási eljárásban a fizetéseképtelenség abban az esetben is megállapítható, ha az adós a jegyzett tőkéjét meghaladó saját tőkével rendelkezik.

[26] Minderre figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett volna azt bizonyítania, hogy az alperes vagyona, saját tőkéje fedezetet nyújt a társaság veszteségeire és az nem veszélyezteti az üzletszerű gazdasági tevékenység folytatását. A felperes azonban a tényállításait nem bizonyította, az elsőfokú bíróság pedig a Pp. 237. § (2) és (3) bekezdéseit megsértve a per eldöntését csupán jogkérdésnek tekintette, az anyagi pervezetési kötelezettségét elmulasztva nem tájékoztatta a feleket a bizonyítási kötelezettségükről.

[27] Az elsőfokú bíróság a precedensértékű határozatban kifejtett jogértelmezésből kiindulva sem mellőzhette volna a gazdasági tevékenység vagy a fizetőképesség veszélyeztetettségének vizsgálatát, amely az alperes tényleges vagyoni helyzetének feltárását, a vagyonelemek összetételének, azok mobilitásának a tényleges likviditásának vizsgálatát, illetve bizonyítását igényelte volna. Ehhez képest az elsőfokú bíróság az alperes beszámolójának összesített adataiból vont le a Pp. 279. § (1) bekezdését megsértve megalapozatlan következtetéseket.

[28] A precedensértékű határozatnak abból az indokából, amely szerint önmagában Számv. tv. szerinti beszámolóban kimutatott veszteség nem alapozza meg a pótbefizetés elrendelését az is következik, hogy önmagában a Számv. tv. szerinti beszámolóban kimutatott eredménytartalék jegyzett tőkét meghaladó összege sem alapozza meg a pótbefizetés elrendelésének a jogszerűtlenségét, egy számadatból ugyanis nem lehet megállapítani azoknak a körülményeknek a fennállását, amelyek vizsgálatát a precedensértékű határozat is lényegesnek tekintette.

[29] Az elsőfokú bíróság által értékelt szabad eredménytartalék számviteli fogalom, amely nem jelenti azt, hogy a társaság a korábbi évek eredményes működése során megtermelt nyereséget lekötés nélkül pénzeszközként a számláján tartja, mert a társaság a szabad eredménytartalék összegével is a saját vagyona részeként gazdálkodhat, azt befektetheti. Az eredménytartalék számviteli beszámolóban kimutatott összegéből ezért semmilyen következtetés nem vonható le a társaság likviditására, fizetőképességére, a gazdasági tevékenységének veszélyeztetettségére, mert az eredménytartalékként kimutatott összeg nem jelenti azt, hogy az valóban szabadon elkölthető pénzösszegként a társaság rendelkezésére áll.

[30] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával megalapozott döntést hozott.

[31] A jelen per tényállása a precedensértékű határozat tényállásával lényegében megegyezik, a jelen perben a saját tőke összege eltérő, de a jegyzett tőke összegét jelenleg is több mint 100.000.000 forinttal meghaladja az alperes saját vagyona, amellyel a Ptk. 3:2. §-a alapján a kötelezettségeiért felel. Erre figyelemmel nem értelmezhető az a fellebbezési érvelés, amely szerint az alperes vagyoni helyzetét a mérleg nyújtotta információkon kívül is értékelni kellene.

[32] Az alperes a beszámolójában mérlegen kívüli kötelezettségeket vagy egyéb a fizetőképességére, likviditására vonatkozó konkrét információt nem mutatott be, amely bármely más jogcímen megalapozná a pótbefizetés elrendelését. Az ügyvezetői jelentés nem tartalmaz olyan lejárt, nem teljesített peresített vagy más követelést, amely ellehetetlenítené a társaság fizetőképességét, az ügyvezetői jelentésben leírtakat a beszámoló a kiegészítő mellékletében részletesen nem vezeti le. Az ügyvezető a beszámoló közzétételkor aláírásával igazolta, hogy az alperes mérlege, eredménykimutatása és kiegészítő melléklete megbízható képet ad a társaság vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetéről, ezért az alperes alaptalanul hivatkozik arra a fellebbezésében, hogy a beszámoló minderről nem nyújt elégséges információt. Az ügyvezetői jelentésben előrevetített likviditási probléma nem jelent meg a beszámolóban, így feltételezhetően a pótbefizetés ürügyül szolgált, míg a valódi likviditási probléma – amelyre nézve konkrét tényállítást az alperes a perben nem tett – beszámolóból való kihagyása a számviteli fegyelem megsértésének minősül.

[33] Miután az ügyvezetői jelentésben csak sejtetett, de a beszámolóban meg nem jelenő likviditási problémára vonatkozó tény vagy körülményt az alperes nem adott elő, az elsőfokú bíróságot anyagi pervezetési kötelezettség nem terhelte.

[34] Kiemelte, hogy a mérleg forrásoldalának saját tőke összege mutatja be, hogy a társaság vagyona, saját tőkéje fedezetet nyújt-e a veszteségeire. A perbeli esetben ez tényyszerűen megállapítható, mert az alperes a jegyzett tőkéjénél több mint 100.000.000 forinttal magasabb összegű saját tőkével rendelkezik, a felperest erre figyelemmel a beszámoló adatain kívül egyéb bizonyítási kötelezettség nem terhelte. Az alperes a tényleges vagyoni helyzetének vizsgálatát hiányoló hivatkozásával a beszámoló adatainak valódiságát kérdőjelezi meg, vagyis arra hivatkozik, hogy a mérleg egyes adatai nem valóságok.

[35] A pótbefizetés a korábban hatályban volt társasági törvények rendelkezéseit figyelembe véve került be a jogrendbe, amely szerint ha a tőkevesztés helyzete nem áll fenn, akkor nincs helye a pótbefizetés veszteség címén történő elrendelésének, ahogy az a Ptk. 3:99/A. §-ából és a Kúria precedensértékű határozatában kifejtett értelmezésből is egyértelmű.

[36] A perbeli esetben nincs olyan tőkevesztés, amely a jogszabályban kötelezően előírt vagy a társasági szerződésben meghatározott jegyzett tőke mértékét veszélyeztetné, ezért pótbefizetés elrendelésének nem volt helye. A Ptk. 3:99/A. §-a alapján valóban lehetősége van a társaságnak a veszteség fedezésére pótbefizetést előírni akkor is, ha nem állnak fenn a Ptk. 3:189. §-ában megjelölt feltételek, erre azonban csak akkor van lehetősége, ha erről a társasági szerződés rendelkezik. Az alperes társasági szerződése pedig a Ptk. 3:99/A. §-ában írt esetben, vagyis a veszteségek fedezésére engedi a pótbefizetés előírását, a felperes nem fogadott el olyan társasági szerződést, amely ennél kiterjesztőbben értelmezi a pótbefizetés elrendelésének lehetőségeit.

[37] Kiemelte, hogy a Számv. tv. 37. § (2) bekezdése nem a veszteség definícióját határozza meg, a 40. § (4) bekezdés pedig nem hozható összefüggésbe a veszteség fogalmával. Az alperes érvelésével ellentétben az adott üzleti év veszteségének nyilvántartását, illetve kezelését érintően nincs a társaságnak választási lehetősége, ez a kérdés nem gazdasági-célszerűségi döntés, mert erre a Számv. tv. 37. § (2) bekezdése egyértelmű rendelkezést tartalmaz, mely szerint azt az eredménytartalék csökkenéseként kell kimutatni.

[38] A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta el, amelynek körében a fellebbezési kérelem és ellenkérelem Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti korlátai között egészében bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és a fellebbezést alaptalannak találta.

[39] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a perben elsősorban abban a jogkérdésben kellett állást foglalni, hogy a Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdésének alkalmazási körében mi minősül a pótbefizetés társasági határozattal való elrendelésére okot adó, annak alapjául szolgáló veszteségnek. Nem sértett jogszabályt azzal, hogy e jogkérdés megítélésénél a Kúria – ugyanezen peres felek között, ugyancsak pótbefizetést elrendelő társasági határozat hatályon kívül helyezése iránti perben meghozott – precedensértékű határozatának elvi tartalmát irányadónak tekintette. A precedensértékű határozat jogszabályértelmezést magában foglaló elvi tartalma, a pótbefizetés társasági határozattal való elrendelésére vonatkozó Ptk. szabályok, e körben a veszteség fogalmának értelmezése független a perben támadott konkrét határozat meghozatalára vezető okoktól, amelyet valóban mindig az adott perben kell vizsgálni és ennek az elsőfokú bíróság a 2023. évi beszámoló vizsgálatával eleget is tett.

[40] Nem helytálló az alperesnek az az érvelése, hogy a jelen perben a pótbefizetés feltételeit, illetve azok fennállását alapvetően megváltoztatná az a körülmény, hogy nem csupán a számviteli beszámolóban kimutatott veszteség miatt, hanem az ügyvezetői

jelentésben előrevetített likviditási nehézségek miatt került sor a pótbefizetés elrendelésére. A Kúria precedensértékű határozatából nem vonható le olyan következtetés, hogy alapvetően más megítélés alá esne a pótbefizetés, továbbá az annak jogszabályi alapjaként megkívánt veszteség értelmezése abban az esetben, ha az adott üzleti év vesztesége mellett a taggyűlés más okot is megjelöl a pótbefizetést elrendelő határozat indokaként, mert a taggyűlés által megnevezett az adott határozat meghozatalához vezető okok nem változtatnak azon a szempontrendszeren, amelyet a bíróságnak vizsgálnia kell az erről szóló határozat jogszerűségének vagy jogszabálysértő jellegének megállapítása során.

[41] A precedensértékű határozatban foglalt jogértelmezés – amelytől való eltérést a Fővárosi Ítéltábla sem találta indokoltnak – ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a bíróság a kúriai határozatból kiragadott indokok idézésével eleget tehet az indokolási kötelezettségének. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú eljárásban is előadott és a fellebbezésben megismételt jogi érvekre figyelemmel az elsőfokú bíróság indokait az ugyanezen peres felek között, ugyancsak pótbefizetést elrendelő határozat hatályon kívül helyezése iránt a Fővárosi Ítéltábla ugyanezen tanácsa előtt folyamatban volt 10.Gf.40.075/2023/5. számú jogerős ítéletben kifejtett indokok mentén az alábbiakkal egészíti ki.

[42] Az alperes alaptalanul érvelt azzal a fellebbezésében, hogy a veszteség fogalmának meghatározásánál a Számv. tv. rendelkezéseit [37. § (2) bekezdés] kell irányadónak tekinteni, mert ezzel szemben a Ptk. 1:2. § (2) bekezdése a törvény szabályainak értelmezésére vonatkozó általános tételként mondja ki, hogy a polgári jogviszonyokra vonatkozó szabályokat e törvénnyel összhangban kell értelmezni. A bírói jogértelmezés kereteit meghatározó fenti alapelv – ahogy az a változatlan jogi szabályozás miatt továbbra is irányadó BH1988. 498. és 2001. 184. számon közzétett eseti döntésekből kitűnik – egyrészt azt biztosítja, hogy a Ptk. valamely rendelkezésének alkalmazása ne vezethessen a törvény rendeltetésével, céljával ellentétes eredményre; másrészt a polgári jogviszonyokra külön jogszabályokban meghatározott normák értelmezése és alkalmazása ne kerülhessen szembe a Ptk. céljával. A Kúria a BH2000. 24. számon közzétett eseti döntésben a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 1. §-a kapcsán, de a változatlan jogi szabályozás miatt jelen perre is irányadónan ugyan nem a Számv. tv., de az adójogszabályok kapcsán azt mondta ki, hogy az adójogszabályokat a Ptk.-val összhangban a törvény rendelkezéseire figyelemmel kell értelmezni, amelyeknek a Ptk. az értelmezés során nem biztosít prioritást.

[43] A fenti értelmezési alapelvre tekintettel a Ptk., ezen belül is elsősorban a pótbefizetés jogintézménye és célja szerinti értelmezéssel lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy mi tekinthető pótbefizetésre kötelezésre alapul szolgáló veszteségnek.

[44] A pótbefizetés célja abban áll, hogy a társaság üzletszerű gazdasági tevékenységének folytatását veszélyeztető, tőkevesztést eredményező veszteséges működése esetén lehetőséget biztosítson arra, hogy a társaság továbbműködésének finanszírozásához szükséges hiányzó tőkét a tagok a társaság rendelkezésére bocsássák anélkül, hogy az növelné a tagok vagyoni hozzájárulását. Ez az értelmezés jelenik meg a korábbi, azonban a Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdésével lényegében azonos jogi szabályozás miatt továbbra is irányadó jogszabályi rendelkezésekhez [1988. évi Gt. 168. § (1) bekezdés; 1997. évi Gt. 132. § (1)

bekezdés] fűzött magyarázatokban (A társasági törvény magyarázata, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Budapest, 1993; Társasági törvény, Cégtörvény, HVG-Orac Lap- és Könyvkiadó Budapest, 1997.) A fenti értelmezés következik továbbá a Ptk. 3:99/A. §-át beiktató, a korábban csupán a korlátozott felelősségű társaságoknál szabályozott pótbefizetést általános társasági jogi jogintézményként szabályozó 2021. évi XCV. törvény 11. §-ához fűzött indokolásból, amelyet az értelmezés során az Alaptörvény 28. cikke alapján – amely szerint a jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni, valamint a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak – szintén figyelembe kellett venni.

[45] A Ptk. fenti módosítására irányuló javaslat indokolása szerint a módosítást az az igény indokolta, hogy a korlátozott felelősségű társaság esetén már alapvetőnek tekinthető jogintézményt, a pótbefizetést a gazdasági társaságok működésének stabilitását, a fizetőképességük hatékonyabb biztosítását szolgáló eszközként a Ptk. általános társasági jogi jogintézményként szabályozza. Az indokolásból kitűnően ezzel a jogalkotó célja az volt, hogy hatékony és gyors eszközt biztosítson valamennyi társaság tagjainak arra, hogy a fizetőképesség megrendülése esetén tőkepótlásról tudjanak gondoskodni.

[46] A pótbefizetés mindezekből következően a fellebbezési érveléstől eltérően nem csupán a társaság tőkeveszteségének pótlására szolgáló jogintézmény, hanem olyan speciális vagyoni szolgáltatás, amelynek – a korábbi jogi szabályozáshoz fűzött magyarázatokban megfogalmazott és a jelen perben alkalmazandó Ptk. 3:99/A. §-át beiktató törvényjavaslathoz fűzött indokolásból kitűnő – a jogalkotó által meghatározott célja, hogy a társaság tőkeveszteségét a fizetőképesség megrendülése esetén pótolja.

[47] Annak megítélésénél, hogy a Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdése alkalmazása körében mi tekinthető a tagok pótbefizetésre kötelezésére alapul szolgáló veszteségnek, a pótbefizetés fentiekben kifejtett célján kívül jelentősége volt annak kivételes jellegének. A pótbefizetés azon főszabály alóli egyik kivételt jelenti, amely szerint a tagoktól elkülönült jogalanyisággal és vagyonnal rendelkező társaság a kötelezettségeiért saját maga a saját vagyonával köteles helytállni, a működésével, üzletszerű gazdasági tevékenysége folytatásával összefüggésben felmerülő kiadások, költségek fedezetül is főszabályként a társaság vagyona szolgál. Ez a vagyon korlátozott felelősségű társaság esetében a tagok által törzsbetétként rendelkezésre bocsátott vagyonból, vagyis a társaság törzstőkéjéből [Ptk. 3:161. § (1) és (4) bekezdései], valamint a tagok által a társaságnak véglegesen átadott szabadon felhasználható forrásokból (tőketartalék), továbbá a társaság üzletszerű gazdasági tevékenységének folytatása során képződő, az üzleti évek adózott eredményéből felhalmozott, a tagok részére ki nem fizetett nyereségből (eredménytartalék, adózott eredmény) tevődik össze.

[48] A tag társasággal szembeni kötelezettsége főszabályként a vissza nem térítendő vagyoni hozzájárulás teljesítésére, korlátozott felelősségű társaság esetén a törzsbetét szolgáltatására terjed ki [Ptk. 3:9. § (1) bekezdés, 3:159. §], azonban a társaság kötelezettségeiért a tag – a Ptk. eltérő rendelkezésének hiányában – nem köteles helytállni és nem köteles arra, hogy a saját vagyonából biztosítsa a társaság tartozásainak fedezetét, vagyis a törzsbetét szolgáltatását meghaladóan további vagyoni hozzájárulás teljesítésére

főszabályként csak kivételesen, a törvényben meghatározott esetben kötelezhető. Ilyen kivételes, a tagnak a törzsbetétet meghaladó további vagyoni hozzájárulás kötelezésére alapul szolgáló rendelkezést fogalmaz meg a Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdése.

[49] Mindezekre figyelemmel és tekintettel kellett azt értelmezni, hogy mi minősülhet pótbefizetés elrendelésére alapot adó veszteségének, amelynek körében a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban a precedensértékű határozatban is kifejtett jogértelmezéssel, hogy az nem azonosítható, illetve nem szűkíthető le a Számv. tv. szerinti veszteségre, vagyis az adott üzleti év számviteli beszámolójában kimutatott negatív eredményre. Nem állna ugyanis összhangban sem a pótbefizetés céljával, sem pedig a kivételességét megalapozó fent ismertetett jogszabályi rendelkezésekkel, ha a társaság legfőbb szerve pusztán a megelőző évre vonatkozó beszámolóban kimutatott negatív eredmény alapján – amelynek egyebekben a gazdálkodás eredményességétől független számtalan oka lehet – pótbefizetést rendelhetne el, mert ez azt jelentené, hogy a tagok a társaság vagyoni helyzetétől, a társasági vagyontól függetlenül lennének kötelesek a társaság üzletszerű gazdasági tevékenységét, működését a saját vagyonukból finanszírozni, amelynek esetleges elmulasztásához fűződő súlyos jogkövetkezményeket [Ptk. 3:99/A. § (4) bekezdés, 3:98. § (2) bekezdés] is viselniük kellene.

[50] A fellebbezésben kifejtettekkel ellentétben a Ptk. 3:88. § (2) bekezdése figyelembe vehető volt a Ptk.3:99/A. § (1) bekezdésének értelmezése körében. A Fővárosi Ítéltábla azonban e jogszabályi rendelkezésnek olyan szempontból tulajdonított jelentőséget, hogy amennyiben az alperes érvelése szerint a szabad eredménytartaléknak a pótbefizetés elrendelése szempontjából nem lenne jelentősége, csak a negatív adózott eredménynek, úgy felhalmozott szabad eredménytartalék esetén – mint a perbeli esetben – előállhatna az a helyzet, hogy a tagot az adott évi veszteség megtérítésére pótbefizetéssel kötelezik, miközben a korábbi évek felhalmozott eredményéből javára osztalék kifizetésére kerülhetne sor, amely nemcsak ellentétes a társaság működésének alapvető elveivel, de az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezés körében feltételezett gazdaságos célnak is ellentmond.

[51] Az alperes alaptalanul érvelt azzal, hogy az elsőfokú bíróság veszteség körében kifejtett értelmezése összemosza a pótbefizetés Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdésében és a Ptk. 3:189. § (1) és (2) bekezdéseiben foglalt feltételeit. A Ptk. fenti két rendelkezése közötti különbség abban áll, hogy amíg a Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdése arra ad lehetőséget a tagok számára, hogy a létesítő okiratban közös elhatározással rendelkezzenek arról, hogy a legfőbb szerv határozata alapján az eredetileg vállalt vagyoni hozzájárulásaikon felüli vagyoni hozzájárulás teljesítésével biztosítják a társaság működőképességét és teljesítőképességét, addig a Ptk. 3:189. §-a hitelezővédelmi céllal az ügyvezető felelősségi körébe telepítve határozza meg azokat az eseteket, amikor az ügyvezetőnek a szükséges intézkedések megtétele céljából a taggyűlést össze kell hívni, a tagoknak pedig – a létesítő okirat felhatalmazása nélkül is – intézkedéseket kell hozniuk a tartós tőkevesztés megszüntetése érdekében, amelyek egyike a pótbefizetés előírása. A Ptk. 3:189. § (1) bekezdése azokat az eseteket határozza meg (a társaság saját tőkéjének veszteség folytán a törzstőke felére csökkenése; a törzstőke törvényben meghatározott minimuma alá való csökkenése; a társaságot fenyegető fizetéseképtelenség; fizetéseinek megszüntetése, illetve ha a társaság vagyona a tartozását nem fedezi), amelyek a hitelezők védelme érdekében okot adnak a taggyűlés összehívására és a (2) bekezdésben meghatározott intézkedések megtételére.

(pótbefizetés előírása; a törzstőke mértékét elérő saját tőke más módon való biztosítása; a törzstőke leszállítása; végső soron pedig a társaság átalakulásának, egyesülésének, szétválásának vagy jogutód nélküli megszüntetésének elhatározása). A létesítő okirat felhatalmazása alapján a taggyűlés által elrendelt [Ptk. 3:99/A. § (1) bekezdés], valamint a legfőbb szerv által kötelezően megteendő intézkedések egyikeként nevesített pótbefizetés [Ptk. 3:189. § (1)-(2) bekezdései] alapjául egyaránt a társaság működése stabilitásának, illetve fizetőképességének megrendülése, vagyis a veszteség szolgál. A kettő közötti alapvető különbség elsődlegesen nem a veszteség mértékében ragadható meg és nem vonható le a fenti jogszabályi rendelkezések egybevetéséből olyan, az alperes okfejtéséből következő értelmezés, hogy a taggyűlés – erre irányuló felhatalmazás esetén – a Ptk. 3:189. § (1) bekezdésében nem nevesített, az ott megfogalmazott tőkevesztést el nem érő mértékű bármilyen veszteség fedezésére pótbefizetést rendelhet el. Ha a negatív könyv szerinti eredmény – ahogy az alperes azt értelmezi – önmagában alapot szolgáltatna a pótbefizetésre kötelezésre, akkor előállhatna az a társasági jog szabályaival alapvetően ellentétes helyzet, hogy a társaság éveken keresztül folyamatosan a tagok támogatására szorulna, a gazdálkodásának, működésének költségeit a tagok finanszíroznák annak ellenére is, hogy a társasági vagyontól a veszteség finanszírozható.

[52] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy pótbefizetés elrendelésére – a társasági szerződés felhatalmazása esetén is – csak akkor kerülhet sor, ha a társaság vagyona (saját tőkéje) a veszteségeire nem nyújt fedezetet, ha a saját tőkéje olyan mértékben csökken, amely veszélyezteti a társaság fizetőképességét, üzletszerű gazdasági tevékenysége folytatását, továbbműködését.

[53] A pótbefizetés szempontjából ezért nem a számviteli beszámolóban kimutatott negatív adózott eredményt, hanem a társaság vagyont (saját tőke) – amelynek a törzstőke mellett egyebek között része az eredménytartalék is – kell figyelembe venni és ennek a vagyonnak a fizetőképesség megrendülését okozó vagy annak veszélyével fenyegető csökkenése adhat alapot a pótbefizetésre. Ez egyben azt is jelenti, hogy pótbefizetésre kötelezésre csak akkor kerülhet sor, ha a társaság működőképességét, fizetőképességét veszélyeztető veszteség másként nem küszöbölhető ki. Ez az értelmezés áll összhangban a Ptk. 3:99/A. §-át beiktató törvényjavaslathoz fűzött és fentebb idézett indokolással, valamint a Ptk. fenti rendelkezéséhez fűzött magyarázatban kifejtettekkel, amely szerint a törvény logikája alapján akkor kerülhet sor pótbefizetés elrendelésére, ha már számviteli eszközökkel kimutatható másképp fedezetlenül maradó veszteségei vannak a társaságnak, vagy ha ilyenekre alaposan számítani kell [Nagykommentár a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényhez; Kisfaludy András, LN: Gárdos Péter Vékás Lajos (szerk.)]. A fenti értelmezést támasztja továbbá alá a társaság saját tulajdonában álló üzletrészre eső pótbefizetés értelmezése körében kifejtett magyarázat, amely szerint a pótbefizetés veszteségrendezési célja kizárni látszik azt, hogy magára a társaságra is terhelhessenek fizetési kötelezettséget, hiszen ha lennének a társaságnak megfelelő forrásai, akkor a veszteségeket nem kellene pótbefizetésekkel fedezni, amelyből szintén az az értelmezés következik, hogy a társasági vagyont, a társaság forrásainak a fentiek szerint értelmezett csökkenése, nem pedig a mérlegben kimutatott negatív eredmény szolgálhat pótbefizetés alapjául.

[54] Az elsőfokú bíróság az éves beszámoló adataiból levont okszerű következtetéssel, a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltak megsértése nélkül jutott arra a megállapításra, hogy a perbeli esetben a fenti feltételek nem álltak fenn. Az előző évekből felhalmozott és eredménytartalékba helyezett 125.551.000 forint mellett – amelynek terhére kell a Számv. tv. 37. § (2) bekezdés a) pontja értelmében a veszteséget elszámolni – nyilvánvalóan nem lehet szó arról, hogy a társaság vagyona, saját tőkéje nem nyújt fedezetet a 3.364.000 forint veszteségre, ezen felül az a feltétel sem áll fenn, hogy a 2023. évi beszámolóban kimutatott veszteség máshogy nem fedezhető, az alperes működésének stabilitása, fizetőképessége kizárólag pótbefizetés útján biztosítható.

[55] Mindennek megállapításához az alperes fellebbezési érvelésével ellentétben nem volt szükség a mérleg egyes tételeinek, illetve az abban feltüntetett mérleg-főcsoportok összetételének részletes vizsgálatára és ennek érdekében szakértői bizonyítás lefolytatására. Az alperes saját gazdasági, üzleti döntési autonómiájába tartozik annak eldöntése, hogy a társaság a rendelkezésére álló eszközöket befekteti-e, milyen módon, illetve mennyiben tartja azokat gyorsan és könnyen pénzre váltható eszközökben. A pótbefizetés jogszabályi feltételét jelentő veszteség megítélése során nem azt az egyebekben a társaság működését érintő gazdaságossági, célszerűségi vizsgálatot – amelyre a jelen per keretei között nincs lehetőség – kell elvégezni, hogy az alperes a rendelkezésre álló eszközeit pénzzé tudja-e tenni, milyen költségen és ez elvárható-e tőle, hanem csupán az vizsgálható, hogy a társaság vagyona, a saját tőkéje fedezetet nyújt-e a veszteségeire és amennyiben nem, ez veszélyezteti-e az üzletszerű gazdasági tevékenység folytatását.

[56] A perbeli esetben az éves beszámoló adataiból egyértelműen megállapítható volt, hogy a 2023. évi negatív eredmény nem okozott az alperes gazdasági tevékenységét veszélyeztető tőkevesztést. Ebből a szempontból nem volt jelentősége annak, hogy az alperes ügyvezetője a felpereshez címzett 2024. május 2-i nyilatkozatában hogyan értékelte az alperes likviditását. Ettől függetlenül is megállapítható volt ugyanakkor, hogy az ügyvezető nyilatkozata nem állt összhangban az éves beszámoló adataival, amely viszont szintén az ügyvezető nyilatkozata szerint teljes és valós képet ad az alperes 2023. évi működéséről. Az egyszerűsített éves beszámoló kiegészítő mellékletében feltüntetett mutatószámok és az itt kifejtett értékelés szerint az alperes fizetőképessége és likviditása, mind a likviditási gyorsráta, mind a készpénz likviditási ráta, mind pedig a teljes likviditási mutató alapján jónak minősül.

[57] Azt az alperesi érvelést pedig, hogy a társaság üzletszerű gazdasági tevékenységének folytatása pótbefizetés nélkül nem biztosítható, önmagában is cáfolja, hogy a mérlegben lekötött tartalékként szereplő 11.298.000 forint az ügyvezető fenti nyilatkozata szerint a korábbi évek veszteségének pótbefizetéseit jelenti, amelyből egyértelműen levonható az a következtetés, hogy az alperes a korábbi években teljesített pótbefizetést sem használta fel, ezért önmagában ennek alapján is minden alapot nélkülöz az az állítása, hogy a perbeli határozattal elrendelt pótbefizetés nélkül a tevékenységét nem tudja folytatni.

[58] A fenti indokok szerint az alperes 2023. évi beszámolójából, különösen az egyszerűsített mérlegből és annak kiegészítő mellékletéből megállapítható volt, hogy a pótbefizetés fentiekben értelmezett feltételei a perbeli esetben fennálltak-e. Ennek érdekében további bizonyításra nem volt szükség, ezért az elsőfokú bíróságnak a felek bizonyítási

kötelezettségéről az anyagi pervezetés körében nem kellett tájékoztatást adni, a Pp. 237. § (2) és (3) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg. Egyebekben a Pp. 384. § (1) bekezdése szerint kizárólag anyagi pervezetési hibára alapítottnak nem kérhető az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, arra csak a másodfokú bíróság Pp. 369. § (4) bekezdésében meghatározott felülbírálati jogkörének gyakorlását követően a Pp. 384. § (2) bekezdése b) pontja szerint van lehetőség. A perbeli esetben azonban anyagi pervezetési hiba hiányában a másodfokú eljárásban sem volt szükség anyagi pervezetésre, az alperes másodlagos fellebbezési kérelme is alaptalan volt.

[59] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét indokainak fenti kiegészítésével a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[60] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 364. § alapján alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése szerint nem igényelhetette másodfokú perköltsége megtérítését és köteles a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére, amelyet a Fővárosi Ítéltábla a perbeli esetben még alkalmazandó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján a felszámított összeggel egyezően határozott meg.

Budapest, 2025. július 1.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Matosek Edina s.k.

Dr. Kolozs Balázs s.k.

előadó bíró

bíró